

Politika Spojených států vůči evropskému integračnímu procesu od jeho počátku do současnosti vyznívá dvojznačně: na jedné straně lze pozorovat aktivní podporu sjednocení kontinentu, na straně druhé snahu o specifické směřování a zadržování některých evropských ambicí. Disertační práce si klade za cíl představit možné obecnější vysvětlení dlouhodobé politiky Spojených států vůči evropskému integračnímu procesu a potažmo evropskému regionu obecně. Práce představuje tezi, že politiku Spojených států vůči Evropě od konce Druhé světové války dodnes lze konzistentně vysvětlit v rámci teoretického konceptu „strategie regionální hegemonie“. Koncept, představený v úvodní části práce, vychází z neorealistickejch i neoliberálních interpretací hegemonie, které jsou aplikovány na tvorbu americké grand strategy. Teoretická část identifikuje sadu nezávislých proměnných s vlivem na formování americké strategie a zároveň operacionalizuje předpokládanou strategii do podoby dílčích cílů. Vlastní práce se pak soustředí na dvojí testování stanovené hypotézy. V první části provádí analýzu identifikovaných proměnných a v následující kapitole pak testuje kauzalitu mezi jejich historickým vývojem a vývojem americké grand strategy se zaměřením na evropský region. V dalších částech se pak soustředí na vybraný komponent realizace americké strategie v podobě politiky vůči procesu evropské integrace. Na šesti zvolených historických případech testuje koherenci záměrů americké politiky vůči identifikovaným cílům strategie regionální hegemonie. V obou testováních dochází práce k závěru, že představený koncept lze využít pro vysvětlení americké politiky vůči Evropě, respektive procesu evropské integrace. Na základě výsledků analýzy nicméně práce zároveň upozorňuje, že objektivní předpoklady realizace identifikované strategie se od počátku 21. století postupně proměňují a lze proto očekávat (a částečně i sledovat) změnu americké strategie.